

SPANIA

Regatul Spaniei este o țară situată în sud-vestul Europei. Face parte din Peninsula Iberică împreună cu Portugalia și Gibraltar. În nord-est se învecinează cu Franța și Andora de-a lungul Munților Pirinei. După sfârșitul regimului Franco, Spania a devenit o monarhie constituțională în 1978 când o nouă constituție a fost adoptată.

Spania este a doua cea mai populată țară din punct de vedere turistic din lume, după Franța, cu 52 de milioane de vizitatori pe an.

Cele mai populare destinații sunt metropolele Madrid și Barcelona, plus orașele Córdoba, Sevilla, Granada și Málaga în Andalusia.

Spania este și o destinație populară de vară, cu Valencia, Insulele Canare și Insulele Baleare fiind foarte vizitate.

Spania a fost o putere a lumii în secolele 16 și 17, pierzându-și apoi suprematia maritimă în favoarea Angliei. Tentativele eșuate de industrializare a țării au cauzat declinul Spaniei ca putere economică și politică a lumii, în urma Marii Britanii, Franței și Germaniei. Spania a rămas neutră în cele 2 războaie mondiale, dar a suferit un război civil devastator (1936 - 1939). În cea de-a doua jumătate a secolului 20, Spania a jucat un rol important în comunitatea internațională occidentală și a intrat în UE în 1986. Una dintre problemele majore ale Spaniei este activitatea teroristă a Organizației pentru eliberarea bascilor (ETA).

SUPRAFAȚA:

Total: 504 782 km²

Uscat: 499 542 km²

Apa: 5 240 km²

Cel mai înalt punct: Pico de Teide (Tenerife) on insulele Canare 3 718 m

Categoriile de teren ale Spaniei se împart în : agricol 20.615.000 ha (40,7%), pasuni 9.563.000 ha (19%), păduri 13.813.000 ha (27,4%).

POPULAȚIA:

- aproximativ 43 mil. Locuitori din care circa $\frac{3}{4}$ spanioli, în rest cataloni, bașci și galicieni.
- Structura pe vârstă:
- Între 0-14 ani: 14.4% (barbați 2 985 705; femei 2 808 791)
- Între 15-64 ani: 68% (barbați 13 721 053; femei 13 626 121)
- Peste 65 ani: 17.6% (barbați 2 962 646; femei 4 113 097)(estimare din anul 2003)

Rata de crestere a populatiei:

- 0.16% (estimare din 2003)

CAPITALA:

- Madrid.

ALTE ORAȘE:

1. Barcelona;
2. Valencia;
3. Sevilla;
4. Saragosa;
5. Malaga;
6. Bilbao;
7. Murcia.

LIMBA DE STAT:

- Spaniola (castiliana).

În Spania, predomină relieful de podiș și muntos, câmpia ocupând numai a-10-a parte din teritoriu. Partea centrală a Spaniei este formată de Podișul Meseta, care este înconjurat de lanțuri muntoase, după cum urmează:

- la nord M-ții Cantabrici, paraleli cu golful Biscaya;
- la N-E M-ții Iberici;
- la sud Cordiliera Betică cu M-ții Sierra Nevada;
- spre S-E Sierra Morena;
- în interior Cordiliera Centrală (Sierra de Gata, Sierra de Gredos și Sierra de Guadarrama);
- în marginea N-Estică se află lanțul Pirineilor (3478 m în Vârful Pic d'Aneto).

Câmpii mai întinse există de-a lungul fluviului Guadalquivir (câmpia Andaluziei) și Ebru (câmpia Aragonului).

CLIMĂ:

- continental uscată, cu mari amplitudini termice anuale în podișul Meseta temperat-oceanică în nord și N-V, mediteraneană pe litoralul sudic și estic.

PRINCIPALELE APE:

- fluviile Guadalquivir și Ebru;
- râurile Tajo, Guadiana, Duero.

RESURSE MINERALE:

- diferite tipuri de cărbuni;
- minereuri de fier, de mangan, de cupru și de staniu;
- polimetale, bauxită, volfram, uraniu și mercur (fiind a în primele patru țări din lume din punct de vedere al acestor zăcăminte);
- fosforite, sare și săruri de potasiu (concentrate în special în regiunea Granada și nordul Spaniei).

Dacă la sfârșitul anilor '70 Spania era considerată o țară agrar-industrială, mare proprietate funciara deținând ponderea principală în structura proprietății agricole, după

moartea dictatorului Francisco Franco și instaurarea pe tron a regelui Juan Carlos al II-lea, Spania a intrat într-o nouă etapă a dezvoltării sale, parcurgând atât etapele democratizării vieții politice, cât și pe cele ale dezvoltării industriale, mai alea după aderarea la Uniunea Europeană.

Producțiile agricole reprezintă o sursă de export importantă pentru economia spaniolă, cele mai extinse fiind cele de grâu, orz și ovăz (în zona centrală), de porumb și orez (în nordul și sudul țării). De asemenea, deosebit de dezvoltată este cultura de legume, zarzavaturi și măslina (locul II în lume în producția de măslina), de bumbac, tutun, sfeclă de zahăr, plante citrice și, nu în ultimul rând, viticultura (cu renumitele vinuri de Xeres, Malaga, Alicante etc).

Sectorul zootehnic este deosebit de bine reprezentat în economia spaniolă, în special prin creșterea și exportul de ovine, cornute mari și porcine (Galicia, Catalonia și Extremadura). Totodată, o dezvoltare impresionantă a cunoscut-o pescuitul, fapt care a condus și la neînțelegeri puternice cu celelalte state membre ale Uniunii Europene.

Principalele ramuri industriale sunt:

- industria extractivă și industria ușoară (țesături de bumbac, lână mătăse);
- industria siderurgică (la Bilbao, Sagunto etc.)
- industria constructoare de mașini, în special de automobile, tractoare locomotive, avioane și nave (Concernele CATERPILLAR, SEAT și VOLKSWAGEN);
- industria metalurgiei neferoase (cupru, plumb, zinc, aluminiu);
- industria chimică.

INDUSTRIA ALIMENTARĂ produce:

- vinuri;
- ulei de măslina;
- conserve de fructe, legume și pește;
- o gamă variată de produse de carne și derivate.
- În sectorul creșterii animalelor, pe primul loc se afla creșterea ovinelor; în nord și în nord-vest se cresc cornute mari, iar în Galicia, Extremadura, Catalonia porcine.

Comaniile spaniole exportă toată gama de produse industriale și alimentare, în statele membre și asociate Uniunii Europene, în America Latină și S.U.A.

Ziua independentei:

- 12 octombrie (ziua hispanității)

Datoria externă

- \$90 miliarde (estimare din 1993)

Mijloace de comunicare

- Telefoane: 17.336 milioane (1999)
- Mobile: 8.394 milioane (1999)
- Posturi de televiziune: 224
- Codul țării pentru internet: .es
- Utilizatori de internet: 7.89 milioane (estimare din 2002)

- Aeroporturi: 152 (estimare din 2002)

Cresterea economica:

- 2% (estimare din 2002)
-

Anul aderarii:

- 1986

Forma de guvernament:

- Monarhie constitutionala

Prefix:

-34

Familia Regala
(Palacio Real de Madrid, 13 de enero de 2005)

Din Spania a pornit si Cristofor Columb

Acesta s-a nascut la Genova in 1451, intr-o familie de tesatori saraci. Nu se cunosc amanunte despre copilaria sau tineretea sa nici despre modul cum a desprins stiinta navigatiei.

Folosind harta geografului italian Paolo Toscanelli, Columb a imaginat planul de a naviga spre apus pentru a descoperi Indiile. A incercat sa-l convinga pe regele Portugaliei sa-i incredinteze o flota, dar fara succes. S-a indreptat spre curtea spaniola, dar a trebuit sa astepte ani pana cand a primit o flota formata din trei caravele: Santa Maria, Pinta si Nina.

Aceasta a plecat la 12 august 1492 din portul Palos. Dupa 70 de zile, la 12 octombrie 1492, a fost zarit pamantul, o insula din arhipelagul Bahamas.

Columb a mai condus trei expeditii, explorand noi insule si tarmurile Americii Centrale. Pana la sfarsitul vietii nu si-a dat seama ca a descoperit un nou continent, fiind convins ca a ajuns in India, bastinasii au fost numiti indieni, iar insulele descoperite au fost cunoscute ca "Indiile Occidentale", spre a le deosebi de adevaratele Indii, cele Orientale.

Columb s-a stins din viata la 20 mai 1505 la Salamanca, uitat de contemporani. A fost un mare navigator si cartograf, un om cu un curaj exceptional si cu o mare vointa, iar descoperirea Americii a fost unul dintre evenimentele cele mai insemnate ale istoriei

Am vorbit despre Spania dar nu ne-am lamurit despre Uniunea Europeana (UE) CUM A LUAT NAȘTERE UNIUNEA EUROPEANĂ (UE)

La baza actului de naștere a Comunităților Europene stă declarația din 9 mai 1950 a ministrului francez de externe Robert Schuman, care prezenta astfel un plan pus la punct împreună cu Jean Monnet, pe atunci comisar al planului de modernizare a Franței de după război.

"Declarația Schuman" a devenit realitate la 18 aprilie 1951 prin semnarea, la Paris, de către șase țări fondatoare (Franța, R. F. Germania, Italia, Belgia, Olanda și Luxemburg) a "Tratatului instituind Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului" (CECO), care a intrat în vigoare la 23 iulie 1952.

Primele succese ale CECO precum și avantajele pe care le-ar fi presupus continuarea operei de unificare europeană au determinat miniștrii de externe ai celor șase țări fondatoare să opteze pentru continuarea procesului de integrare în domeniul economic, unde pasiunile naționale erau mai puțin intense și deci șansele de găsire a unui teren de interese comune erau mai mari. Conferința de la Messina, din 1955, a încredințat unei comisii prezidate de ministrul belgian de externe Paul Henry Spaak sarcina studierii posibilității unei integrări progresive în acest domeniu. Raportul prezentat de acesta în 1956 a servit drept bază de negociere a Tratatului Comunității Europene a Energiei Atomice (CEEA) și Tratatului Comunității Economice Europene (CEE). Semnate în martie 1956 de către cele șase state membre ale CECO, aceste tratate au intrat în vigoare la 1 ianuarie 1958.

După largiri succesive (1973 - Danemarca, Irlanda și Marea Britanie; 1981 - Grecia; 1986 - Spania și Portugalia), care nu au însemnat însă sfârșitul extinderii frontierelor CE, denumirea tot mai des folosită pentru această structură a fost aceea de "Comunitate Europeană", marcând astfel unicitatea centrelor de decizie care exista de facto din 1967 (până atunci Comisia Europeană și Consiliul de Miniștri erau diferite pentru cele trei Comunități, în timp ce Parlamentul European și Curtea de Justiție au fost comune încă de la înființarea CEEA și CEE).

Comunitatea Europeană a reprezentat permanent un pol de atracție pentru celelalte state europene. În 1995 au aderat la UE Austria, Finlanda și Suedia. Statele din Europa Centrală și de Est, Turcia, Malta și Cipru au avut sau au în vedere obținerea statutului de membru al Comunității Europene.

Uniunea Europeană număra astăzi 15 membri, însă sunt în curs de desfășurare negocieri de aderare cu alte 12 țări din Europa (Bulgaria, Republica Cehă, Lituania, Letonia, Estonia, Polonia, România, Slovacia, Slovenia, Ungaria, Cipru și Malta).

Prin semnarea, la 7 februarie 1992 la Maastricht, a Tratatului Uniunii Europene, în ansamblul construcției europene s-au produs schimbări esențiale. Astfel, Uniunea Europeană are la bază un ansamblu de trei "piloni" (termen consacrat în jargonul comunitar: pillier - în franceză, pillar - în engleza): Comunitatea Europeană (primul și cel mai consistent "pilon"), politică externă și de securitate comună (PESC) și cooperarea în domeniile justiției și afacerilor interne (JAI).

Prin intrarea în vigoare, la 1 noiembrie 1993, a Tratatului de la Maastricht au fost schimbate și o serie de denumiri. Astfel, în loc de "Comunitatea Europeană" se folosește tot mai frecvent termenul de "Uniune Europeană" (UE), însă nu trebuie uitat că, în mod concret, Comunitatea Europeană continuă să existe ca parte esențială a Uniunii Europene, fiind de altfel singura complet integrată deoarece PESC și JAI au încă la bază cooperarea interguvernamentală, cu toate că Tratatul de la Amsterdam transferă o serie de competențe și în aceste domenii de la nivel național la nivel comunitar. În același context, printr-o decizie a sa din 8 noiembrie 1993, "Consiliul CE" devine "Consiliul UE", fiind desemnat astfel în special în conținutul actelor adoptate în domeniile PESC și JAI. În ceea ce privește Comisia CE, aceasta a devenit "Comisia Europeană".

În timp, tratatelor inițiale ale comunităților europene le-au fost aduse perfecțiuni prin: Actul Unic European (1987)

Tratatul de la Maastricht (1992)
Tratatul de la Amsterdam (1997)
Tratatul de la Nisa (2000)

SIMBOLURILE UNIUNII EUROPENE

Drapelul european este albastru, cu 12 stele. A fost adoptat inițial de către Consiliul Europei, în 1955, și a devenit drapelul oficial al Comunității Europene în mai, 1986. Numărul stelelor nu are legătură cu numărul statelor membre; ele formează un cerc și sunt dispuse precum orele pe cadranul unui ceas, simbolizând plenitudinea și perfectiunea.

Imnul european, adoptat în iunie 1985 de către Consiliul european de la Milano, este „Oda bucuriei”, preludiul celei de-a patra părți a Simfoniei a IX-a de Beethoven

Moneda unică europeană – Euro – a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1999 și a început să fie distribuită, în bancnote și monede, în toate statele membre UE, începând cu 1 ianuarie 2002. Sigla monedei este litera inspirată din litera grecească epsilon ϵ de prima literă a cuvântului Europa, iar cele două linii paralele simbolizează stabilitatea.

Din mai 2000, Europa are și o deviză – „Unitate în diversitate” -, rodul unui concurs la care au participat, cu propuneri, 80.000 de tineri, între 10 și 20 de ani.

Arborele genealogic al familiei regale

